

канцерогенними речовинами, підвищений радіаційний фон); несприятливі елементи способу життя: тютюнопаління, вживання алкоголю, наркотиків, безладний секс; погане харчування, психічні навантаження, пов'язані зі стресовими ситуаціями, низький рівень особистої гігієни, валеологічної культури, якості життя, побуту, пов'язані з недоліком матеріальних засобів, і т.п.

Має також значення неефективність профілактичних заходів, несвоєчасність надання медичної допомоги з боку студентських поліклінік, недоступність профілакторіїв, спортивно оздоровчих таборів.

Основні висновки. Отже, критичний стан здоров'я студентів і причини, що його викликали, дають підставу зробити висновок про крайню актуальність пошуку дієвих заходів по зміцненню здоров'я студентської молоді нашої країни.

ЛІТЕРАТУРА

1 Присяжнюк С.І. Зміна показників біологічного віку студентів першого курсу залежно від обсягу фізичного навантаження // Теорія і практика фізичного виховання: Науково-методичний журнал. – 2006. – № 1-2. – С. 299-305.

2. Романенко В. Оцінка рівня соматичного здоров'я студенток 1-4 курсів вищих закладів освіти гуманітарного профілю // Молода спортивна наука України: Зб. наук. праць у галузі фізичної культури та спорту. Вип. 7: У 3 т. – Львів: НВФ «Українські технології», 2003. – С. 234-238.

Ганна Васильєва,

студентка 3 курсу

факультету фізичного виховання

Наук. керівник: **О.В. Третяк**, к.пед.н., доцент (БДПУ)

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ПЕРЕДУМОВИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ У ПРОЦЕСІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Актуальність. В умовах перехідного соціально-економічного періоду відбувається переосмислення системи педагогічних цінностей. В даний час у зв'язку з ґрунтовними змінами у вищій освіті, що відбуваються в нашій країні, підіймаються питання, пов'язані з самовизначенням особистості майбутнього вчителя.

Ступінь досліджуваності проблеми. Етапи підготовки майбутніх учителів до дослідницької діяльності досліджували Р. Скульський, Я. Коменський, Я. Корчак, К. Ушинський, А. Макаренко, В. Сухомлинський, досвідом педагогів-новаторів Ш. Амонашвілі, І. Волкова, О. Захаренка, В. Шаталова. Ідеї інноваційної підготовки знайшли розвиток у роботах В. Сластьоніна, Л. Подимової, Ю. Максимова та інших дослідників.

Мета і методи дослідження – розкрити психолого-педагогічні особливості підготовки майбутніх учителів у процесі інноваційної діяльності. У процесі дослідження було використано метод теоретичного

аналізу й систематизації науково-методичної літератури з обраної проблематики.

Сутність дослідження. На сучасному етапі розвитку вищої школи діяльність педагогів набуває нових ознак, стає різноманітнішою, варіативнішою, такою, що враховує потреби, можливості й психологічні особливості студентів, гнучкою, адаптивною, здатною реагувати на зміни в освітньому просторі, неповторною, більш творчою за характером, гуманістично напруженою на самореалізацію та саморозвиток особистостей як викладачів, так і студентів.

Зміст інноваційної діяльності полягає у[3]: створенні авторської ідеї навчання та виховання або авторської концепції; розробці змісту планів та програм шляхом реалізації ідеї в інноваційній педагогічній діяльності; первинній апробації та наступній корекції авторської концепції, пошук односторонніх та нових аргументів на захист інновацій; реалізації авторської ідеї, оформленні цілісності інновації на основі експериментів та творчих пошуків; готовності нововведень до застосування в масовій практиці.

Підготовку майбутніх учителів до інноваційної діяльності необхідно створювати, враховуючи взаємозв'язки та взаємодію традиційних курсів, що входять як невід'ємні складові в систему підготовки вчителів, та побудовою нових для них зв'язків й залежностей з інноваційною педагогікою. Інноваційна педагогіка як молода дисципліна має органічно ввійти до існуючої системи.

Особлива увага зосереджується на нормативно-правовому забезпеченні інновацій та історичному огляді глобальних, широкомасштабних освітніх нововведень. Безумовно, це сприяє розширенню загального наукового кругозору студентів у галузі інноваційної педагогіки.

Інноваційна педагогічна діяльність повинна спрямовуватися не стільки на підготовку нових програм, скільки на аналіз та пошук оптимальних способів роботи викладача та студентів та стилів взаємодії з колегами та батьками студентів.

Підготовка майбутніх учителів до інноваційної педагогічної діяльності вирішується на загально – педагогічному та фаховому рівнях. Це передбачає вивчення студентами курсів загально педагогічних дисциплін. Змістову основу підготовки майбутніх учителів до інноваційної педагогічної діяльності повинні складати нововведення, що застосовуються на сучасному етапі у процесі фахової підготовки студентів[1; 2].

Є. Морозов та П. Підкасистий підкреслюють, що майбутні вчителі повинні оволодіти базовими знаннями з педагогічної інноватики, інформацією про процеси оновлення сучасної школи, ознайомитися з досвідом вчителів-новаторів, які працюють у фаховій галузі, а також вчителів інших навчальних предметів.

Основні висновки. Аналіз теоретичних підходів до підготовки майбутніх учителів як суб'єктів інноваційної діяльності дозволив визначити, що на сьогоднішній день необхідне використання таких форм і методів у даному процесі, які поєднують інформаційно-просвітницьку та діяльну складові підготовки й спрямовані на формування особистості майбутніх учителів, здатних на високому рівні виконувати свою місію в соціальній та

професійній структурі суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Корсак К. Педагогіка нового століття // Рідна школа. – 2001. – №10. – С. 13 – 16.
2. Кузьміна Н.В. Професіоналізм діяльності преподавателя и мастера производственного обучения профтехучилища. – М. : Высшая школа, 1989. – 167 с.
3. Оцінювання та вибір педагогічних інновацій: теоретико-прикладний аспект: Наук.-метод. посібник / Л.І. Даниленко, Л.В. Буркова, Н.Ф. Федорова та ін. – К.: Логос, 2001. – 185 с.

Васькова Дар'я,

студентка II курсу

факультету дошкільної, спеціальної та соціальної освіти
Наук. керівник: **Р. І. Літус**, ст. викладач (БДПУ)

ВІДНОВЛЕННЯ НОГИ ПІСЛЯ ПЕРЛОМУ ГОЛІНКСТОПА

Актуальність. Гомілковостопний суглоб людини має дуже потужні зв'язки і м'язи, тому що в скелеті людини йому відведена дуже важлива роль. Саме гомілковостопний суглоб здатний утримати вагу всього тіла і при його допомозі людина має здатність до пересування.

Перелом гомілки – це порушення анатомічної цілісності однієї або декількох кісток, які входять до складу гомілковостопного суглоба.

Ступінь досліджуваності проблеми. Перелом стопи зустрічається не часто, порівняно з іншими травмами, але перелом кісток стопи може позбавити можливості пересуватися без допомоги на все життя. Реабілітація після перелому стопи так само необхідна, як лікування.

Мета і методи дослідження. За різними даними, перелом кісток стопи зустрічається в 3-10 % випадків від загального числа переломів. Значимість даної травми визначається взаємною залежністю всіх елементів стопи. Не рідко травма стопи обумовлює подальше порушення нормальної опори на стопу, а також розвиток вторинних артрозів і плоскостопості. Стопа має у своєму складі 26 кісток, які пов'язані між собою великою кількістю зв'язок і суглобів. Травма кожної кістки має свої симптоми і характерні прояви [1].

Сутність дослідження. Перелом таранної кістки. Якщо це перелом стопи зі зміщенням відламків, буде видна чітка деформація. Постраждалий не може рухати в гомілковостопному суглобі, оскільки це приносить сильний біль. Сама надійна діагностика – рентген в двох проекціях. Якщо у пацієнта перелом таранної кістки зі зміщенням, йому проводять репозицію уламків. Коли травма вже трохи за давня, зіставлення кісток може бути неможливо, тому проводять відкрите вправлення кісток і скелетне витягання. Перелом стопи лікування також передбачає застосування ЛФК, масажу і фізіопроцедур. Відновлення працездатності відбувається приблизно через 3 місяці. Протягом року постраждалий рекомендує